

MRF 2022.179

Østre Landsrets kendelse af 15. august 2022, 19. afd., sag BS-11383/2022-OLR
(Lone Dahl Frandsen, Lone Kern-Jespersen og Marya Akhtar (kst.))

TDC NET A/S (adv. Søren Christian Christensen) mod Høje-Taastrup Kommune (adv. Sarah Jano)

Sag om omkostninger ved ledningsomlægning fra offentligt vejareal i forbindelse med et byudviklingsprojekt i en kommune, der var anlagt af et forsyningsselskab mod en kommune, blev afvist, da de processuelle betingelser for at indbringe sagen for domstolene mod kommunen ikke var opfyldt.

Sagen drejede sig om, hvorvidt Høje-Taastrup Kommune eller Høje Taastrup C P/S (Arealudviklingsselskabet) skulle afholde de omkostninger, som TDC NET A/S (TDC) havde haft i anledning af en ledningsomlægning fra offentligt vejareal i forbindelse med et byudviklingsprojekt i Høje Taastrup. Den 28. september 2018 indbragte TDC en uenighed om betalingsspørgsmålet for Transport- og Boligministeriet, der den 4. september 2019 udtalte, at det fremgår af vejlovens § 133, stk. 2, at ministeriet kun kan behandle tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab. Da ministeriet vurderede, at tvisten udgjorde et mellemværende imellem TDC og Arealudviklingsselskabet og dermed ikke en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og en ledningsejer, fandtes der ikke hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kunne tage stilling til tvisten vedrørende betalingsspørgsmålet. Som følge heraf lagde TDC sag an mod kommunen og Arealudviklingsselskabet med principal påstand om, at kommunen skulle anerkende betalingsforpligtelsen, og subsidiært, at Arealudviklingsselskabet skulle anerkende betalingsforpligtelsen. Da kommunen havde nedlagt påstand om afvisning af sagen, blev dette spørgsmål udskilt til særskilt afgørelse, jf. retsplejelovens § 253. I denne sag tog byretten kommunens afvisningspåstand til følge med henvisning til, at indholdet af ministeriets udtalelse af 4. september 2019 måtte ses som en forvaltningsretlig afgørelse, og at bestemmelserne i vejlovens § 133, stk. 2 og 6, måtte forstås således, at udnyttelse af klageadgangen var

en betingelse for at indbringe sagen for domstolene. Det var i den forbindelse uden betydning, at ordet ”afgørelse” ikke var blevet brugt, og at der ikke var givet vejledning om domstolsprøvelse. For så vidt angik søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, udtalte byretten, at denne ikke kunne tage stilling hertil, da forhold vedrørende søgsmålsfristen bør behandles i en sag anlagt mod Transportministeriet. Af samme årsag kunne byretten ikke i nærværende sag, der var anlagt af TDC mod kommunen, forholde sig til spørgsmålet om ministeriets manglende søgsmålsvejledning. Endelig afviste byretten, at TDC’s anmodning om berosættelse af sagen, jf. retsplejelovens § 345, for det tilfælde, at sagen ikke kunne fremmes, ikke skulle tages til følge henset til, at TDC var en professionel part, og at der var forløbet halvandet år efter ministeriets afgørelse, før der blev anlagt et søgsmål mod kommunen. Dommen blev af TDC anket til landsretten, der ved kendelse af 8. marts 2022 besluttede, at ankesagen skulle fremmes som et kæremål. Landsretten udtalte, at sagen var anlagt under anbringende af, at kommunen måtte anses som vejmyndighed, og at TDC havde kunnet indbringe ministeriets afgørelse for domstolene inden for søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, med henblik på en stiltingtagen til, om kommunen havde handlet som vejmyndighed. Landsretten stadfæstede herefter byrettens afgørelse af de grunde, som byretten havde anført.

RETTEEN I GLOSTRUP DOM

afsagt den 11. januar 2022

Sag BS-12503/2021-GLO

TDC NET A/S
(advokat Søren Christian Christensen)

mod

Høje-Taastrup Kommune
(advokat Sarah Jano)

Denne afgørelse er truffet af dommer Dorte Nørby.

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt den 26. marts 2021, drejer sig om, hvorvidt Høje-Taastrup Kommune eller Høje Taastrup C P/S kan tilpligtes at afholde de omkostninger, som TDC NET A/S har haft i anledning af ledningsomlægning fra offentligt vejareal i forbindelse med et byudviklingsprojekt i Høje Taastrup.

TDC NET A/S (herefter TDC) har nedlagt påstand om, at Høje-Taastrup Kommune skal anerkende, at Høje-Taastrup Kommune skal afholde omkostningerne til TDC's ledningsomlægninger fra offentligt vejareal nødvendiggjort af byudviklingsprojektet Høje Taastrup C. Subsidiært skal Høje Taastrup C P/S anerkende, at Høje Taastrup C P/S skal afholde omkostningerne til TDC's ledningsomlægninger fra offentligt vejareal nødvendiggjort af byudviklingsprojektet Høje Taastrup C.

Høje-Taastrup Kommune har nedlagt påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Høje Taastrup C P/S har nedlagt påstand om frifindelse.

Spørgsmålet om afvisning i sagen mod Høje-Taastrup Kommune er med parternes accept udskilt til særskilt afgørelse, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2, samt afgjort uden mundtlig hovedforhandling, jf. retsplejelovens § 366.

TDC har nedlagt påstand om, at der skal ske materiel prøvelse af sagen, og at der ikke er grundlag for at afvise sagen.

Høje-Taastrup Kommune har nedlagt påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Dommen, der alene angår sagen TDC mod Høje-Taastrup Kommune, indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Af sagen fremgår, at TDC den 28. september 2018 indbragte en uenighed om et betalingssspørgsmål i en sag i Høje-Taastrup Kommune for Transport og Boligministeriet, der den 4. september 2019 anførte følgende i sagen mellem Høje-Taastrup Kommune og TDC:

” ...

Vejdirektoratet har forberedt tvisten til Transport- og Boligministeriets afgørelse, jf. vejlovens¹ [i note 1 anført: Lov nr. 150 af 27. december 2014 med senere ændringer] § 133, stk. 2, jf. henlæggelsesbekendtgørelse² [i note 2 anført: Transport- og Bygningsministeriets bekendtgørelse nr. 121 af 8. februar 2016 om opgaver og beføjelser i Vejdirektoratet, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1636 af 15. december og bekendtgørelse nr. 1207 af 5. oktober 2018] § 10, stk. 1, nr. 1, samt stk. 2.

1. Sagsfremstilling

Det fremgår af et mødereferat af et møde afholdt d. 27. juni 2016 om planlægning af ledningsomlægninger, at teleejerne ønskede en udtalelse fra kommunen vedrørende gæsteprincippet.

I et mødereferat af et møde afholdt d. 10. november 2017 fremgår det, at Høje-Taastrup Kommune – som udgangspunkt – ønskede byggefelter fritlagt for ledninger inden august 2018. Det fremgår endvidere, at betalingssspørgsmålet skulle afklares med kommunen. Af referatet fremgår det også, at kommunen er den ene af 3 parter, som vil være kommende bygherre for udviklingselskabet på projektet. Et selskab under oprettelse, men hvor kommunen vil være repræsenteret, indtil selskabet er oprettet.

Af mødereferat af møde afholdt d. 6. juni 2018 fremgår bl.a., at ledningsejere selv projekterer deres egne ledninger, men at ledningerne – som udgangspunkt – skal være omlagt i efteråret 2019. Det følger endvidere af referatet, at TDC oplyste, at de ikke opstarter projektering, før en betalingsaftale er indgået.

TDC skrev i en mail af 3. juli 2018 til Høje-Taastrup Kommune, at TDC ikke finder, at betalingen for omlægning af ledninger skal betales af TDC. Samtidig bemærker TDC, at de gerne vil omlægge deres ledninger for ikke at forsinke Høje-Taastrup Kommunens projekter, såfremt kommunen er indstillet på, at spørgsmålet om betaling afklares efterfølgende.

2. Parternes bemærkninger

...

3. Vejlovens bestemmelser

Vejlovens § 77, stk. 1, lyder:

”§ 77. Arbejder på ledninger i eller over offentlige veje og stier, herunder om nødvendigt flytning af ledninger, i forbindelse med arbejder, der iværksættes af vejmyndigheder inden for rammerne af de formål, som vejmyndigheden kan varetage, betales af ledningsejeren.”

Vejlovens § 79 lyder

”§ 79. [udeladt]

Stk. 2. [udeladt]

Stk. 3. Opnås der ikke enighed mellem vejmyndigheden og ledningsejeren, kan vejmyndigheden efter at have meddelt ledningsejeren, at det planlagte arbejde påbegyndes, gennemføre arbejdet og kræve nærmere bestemte ledningsarbejder udført af ledningsejeren.

Stk. 4. [udeladt]

Stk. 5. Tvister om betaling for arbejder på eller af hensyn til ledninger kan indbringes for transportministeren efter § 133, stk. 2 og 3.”

Af forarbejderne³ [i note 3 anført: Lovforslag nr. 20 fremsat d. 8 oktober 2014 af transportministeren] til vejloven står der i de specielle bemærkninger til § 79 bl.a., at:

”Den forslåede bestemmelse er ny.

[...]

I forslagets stk. 5 foreslås, at spørgsmålet om betaling for arbejder på eller af hensyn til ledningerne kan indbringe som en tvist enten for transportministeren eller i tilfælde af arbejder på en statsvej for de i lov om fremgangsmåden ved ekspropriationer vedrørende fast ejendom nævnte ekspropriationskommissioner og taksationskommissioner. Hermed sikres blandt andet, at parterne kan få prøvet omfanget af betalingsforpligtelsen.”

Vejlovens § 133 lyder:

”§ 133. [udeladt]

Stk. 2. Tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningselskab om ledninger i og over vejarealer, jf. §§ 73, 77 og 78, afgøres af transportministeren.

Stk. 3. [udeladt]

Stk. 4. Fristen for at indbringe en tvist efter stk. 1 og 2 er 4 uger fra den dag, vejmyndighedens afgørelse er meddelt. For de af vejmyndighedens beslutninger, der skal offentliggøres, regnes klagefristen fra offentliggørelse. Når der er særlig grund dertil, kan transportministeren se bort fra overskridelse af fristen.

Stk. 5. [udeladt]

Stk. 6. [udeladt]”

Af forarbejderne til vejloven står der i de specielle bemærkninger til § 133 bl.a., at:

”Forslagets § 133, stk. 2, er en videreførelse af den gældende vejlovs § 5, stk. 2. Der vurderes fortsat at være et praktisk behov for denne smidigere, administrative adgang til at få løst tvister mellem ledningsejere og vejmyndigheden om gravetilladelser og gæsteprincippets udmøntning på vejområdet, herunder om der er taget fornødent hensyn til ledningsejerens økonomiske og forsyningsmæssige interesser i forbindelse med udfærdigelsen af et projekt på og i vejarealet.

[...]

Stk. 4 er nyt. Den gældende vejlov indeholder ikke frister for indbringelse af tvister. Da parterne i tvistsagerne er professionelle aktører, ses der ikke at være retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved at indføre en frist på 4 uger for indbringelse af tvister. En frist tjener endvidere til relativt hurtigt at få afklaret, om projekter kan gennemføres. Fristen beregnes efter de almindelige regler om beregning af frister ved meddelelse af en myndigheds endelige afgørelse.

4. Ministeriets vurdering

TDC gør på den ene side gældende, at Høje-Taastrup Kommune uretmæssigt har anvendt vejlovens § 77 til at anmode TDC om at flytte en ledning på TDCs regning, hvorimod Høje-Taastrup Kommune gør gældende, at vejlovens § 77 ikke er anvendt, og spørgsmålet om betaling i sidste ende er et mellemværende mellem TDC og Arealudviklingselskabet.

Som det fremgår af vejlovens § 133, stk. 2, kan der kun behandles tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab. Er det ikke tilfældet – som Høje-Taastrup Kommune gør gældende i nærværende sag – kan ministeriet ikke afgøre tvisten.

Såfremt der foreligger en afgørelse truffet af vejmyndigheden, jf. ordlyden af vejlovens § 133, stk. 4, vil der ikke være tvivl om, at spørgsmålet kan vurderes af ministeriet.

Om afgørelsesbegrebet har Folketingets Ombudsmand i en udtalelse fra 2018 bl.a. skrevet, at

”Forvaltningsloven indeholder ikke en definition af afgørelsesbegrebet.

Af forarbejderne til forvaltningslovens fremgår det imidlertid, at der med udtrykket ”truffet afgørelse” sigtes til udfærdigelse af retsakter. Det vil sige udtalelser, der går ud på at fastsætte, hvad der er eller skal være ret i et foreliggende tilfælde.

[...]

Beslutninger, der overvejende er af retlig karakter og træffes fra et offentligretligt retsgrundlag, som fastsætter de berørte borgers retsstilling, er afgørelser i lovens forstand. Det gælder navnlig beslutninger om, hvorvidt en person har ret til en ydelse der i sig selv har karakter af faktisk forvaltningsvirksomhed. Bl.a. er en tilladelse til (efter afslag på) at tage ophold

på en institution – f.eks. en daginstitution eller et plejehjem – en afgørelse efter forvaltningsloven.

Efter forvaltningsloven er det således kendetegnende for en afgørelse, at den på et offentligretligt retsgrundlag fastlægger, hvad der er eller skal være ret i et foreliggende tilfælde.”

Af sagens materiale er der ikke nogen skriftlig afgørelse, hvorfor Transport- og Boligministeriet lægger til grund, at en sådan ikke foreligger.

Hvad der nærmere er blevet sagt på de afholdte møder, og om TDC med rette kan hævde, at der er truffet en mundtlig afgørelse, finder ministeriet ikke at kunne konkludere på baggrund af sagens oplysninger. Det vil i sidste ende være op til domstolene at vurdere.

At Høje-Taastrup Kommune tilsyneladende har haft vanskeligheder med at adskille sine roller som vejmyndighed, investor i et privatretligt selskab, sælger af et vejareal og repræsentant for Arealudviklingsselskab, ændrer ikke ved, at Transport- og Boligministeriet ikke finder at kunne tilsidesætte Høje-Taastrup Kommunes påstand om, at der er tale om et mellemværende mellem TDC og Arealudviklingsselskabet, og dermed ikke en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og en ledningsejer.

Derfor er det også ministeriets konklusion, at der ikke er hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kan tage stilling til tvisten. Transport- og Boligministeriets afgørelse kan ikke påklages til en højere administrativ myndighed.
...”

Parternes synspunkter

TDC NET A/S har i procedureindlæg af 20. september 2021 anført følgende:

” ...

1. TRANSPORTMINISTERIETS VURDERING AF 4. SEPTEMBER 2019 ER IKKE EN AFGØRELSE EFTER VEJLOVENS § 133, STK. 2

Det er ikke – og var heller ikke ved modtagelsen - TDC NETs opfattelse, at ministeriet ved sin vurdering af 4. september 2019 (bilag 13, bilag A) har truffet en afgørelse vedrørende tvisten efter vejlovens § 133, stk. 2, hvoraf følger at TDC NET heller ikke er afskåret fra at indbringe en retssag mod kommunen for domstolene senere end søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6.

Dette støttes på vurderingens form og i særdeleshed på det forhold, at ministeriet ikke ved dennes vurdering har foretaget nogen materiel prøvelse af spørgsmålet om, hvem der skal bære omkostningerne til de omhandlede ledningsomlægninger, og dermed ikke har truffet afgørelse om tvisten.

1.1 Ministeriets vurdering af 4. september 2019

Som indledningsvist anført tog ministeriet ikke ved vurderingen af 4. september stilling til spørgsmålet om, hvem der skal bære udgifterne til de omhandlede ledningsomlægninger.

Det er denne tvist TDC NET har bedt ministeriet om at tage stilling til ved klagesagens indledning (jf. herved bilag 13).

Ministeriet anfører i punkt 4, der eksplicit er benævnt "*Ministeriets vurdering*", at det ikke på baggrund af sagens materiale – herunder særligt det forhold, at der ikke foreligger en skriftlig afgørelse fra kommunen - kan konkluderes entydigt, at det er kommunen, der har fremsat anmodningen om ledningsomlægning efter vejlovens § 77 – og at det dermed ikke kan udelukkes, at anmodningen blev fremsat af arealudviklingsselskabet.

Det er med andre ord bevisusikkerheden, der fører ministeriet til at konkludere, at det ikke på det foreliggende grundlag kan afgøres, om anmodningen er fremsat af kommunen eller af arealudviklingsselskabet, og at det herefter ikke er klart at der er hjemmel til at ministeriet kan træffe afgørelse i sagen efter vejlovens § 133, stk. 2, og ministeriet henviser derfor parterne til at den bevisusikkerhed nødvendigvis må prøves ved domstolene.

"... Af sagens materiale er der ikke nogen skriftlig afgørelse, hvorfor Transport- og Boligministeriet lægger til grund, at en sådan ikke foreligger. Hvad der nærmere er blevet sagt på de afholdte møder, og om TDC med rette kan hævde, at der er truffet en mundtlig afgørelse, finder ministeriet ikke at kunne konkludere på baggrund af sagens oplysninger. Det vil i sidste ende være op til domstolene at vurdere.

At Høje-Taastrup Kommune tilsyneladende har haft vanskeligheder med at adskille sine roller som vejmyndighed, investor i et privatretligt selskab, sælger af et vejareal og repræsentant for Arealudviklingsselskabet, ændrer ikke ved, at Transport- og Boligministeriet ikke finder at kunne tilsidesætte Høje-Taastrup Kommunes påstand om, at der er tale om et mellemværende mellem TDC og Arealudviklingsselskabet, og dermed ikke en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og en ledningsejer.

Derfor er det også ministeriets konklusion, at der ikke er hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kan tage stilling til tvisten..." (mine fremhævelser).

Ministeriet har lavet en vurdering af, at ministeriet ikke mente at kunne tage sagen under realitetsbehandling efter vejlovens § 133, stk. 2, da ministeriet ikke mente at kunne oplyse sagen tilstrækkeligt faktuel. Det må antages at

skyldes den begrænsede mulighed for at foretage sagsoplysning særligt ved vidneafhøringer, når ministeriet henviser til "af sagens materiale" og "hvad der nærmere er blevet sagt på de afholdte møder" m.v.

Ministeriet træffer sine afgørelser på rent skriftligt grundlag og på baggrund af dokumentbevis, og er dermed på grund af procesformen afskåret fra at oplyse sagen nærmere ved f.eks. vidneafhøringer.

Derfor henvises parterne til at en afklaring af parternes mellemværende må ske ved domstolene, hvor parterne netop har adgang til at foretage denne grundigere sagsoplysning.

Når der således ikke er truffet en afgørelse, der materielt tager stilling til tvisten mellem kommunen og TDC NET – forstået som uenigheden om, hvem der skal afholde omkostningerne til ledningsomlægningerne – så er der efter TDC NETs opfattelse ikke truffet en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2, og det følger heraf, at søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6 ikke anvendelse på forholdet.

I forlængelse heraf har TDC NET anlagt nærværende retssag med det formål i første omgang at bevise, at anmodningen om ledningsomlægningen blev fremsat af kommunen – og dernæst at den anmodning ikke var lovligt begrundet i vejlovens § 77 – i overensstemmelse med det anviste i ministeriets vurdering af 4. september 2019.

1.2 Vurderingens form

Som anført i afsnit 1.1 præsenterer ministeriets vurdering af 4. september 2019 sig ikke som en afgørelse, hvilket efter god forvaltningsskik kræves af en afgørelse truffet efter en given lovhjemmel. Ministeriets vurdering indeholder heller ikke en vejledning om indbringelse for domstolene, hvilket ikke alene kræves af god forvaltningsskik, men også er en lovfæstet forpligtelse for ministeriet efter forvaltningslovens § 26.

§ 26

Afgørelser, der kun kan indbringes for domstolene under iagttagelse af en lovbestemt frist for sagens anlæg, skal være ledsaget af oplysning herom.

Af forarbejderne til forvaltningslovens § 26 fremgår (uddrag):

"... Adgangen til at indbringe en forvaltningsafgørelse for domstolene er i almindelighed ikke undergivet nogen bestemt tidsmæssig begrænsning. På sagsområder, hvor der undtagelsesvis gælder en lovbestemt frist for sagens anlæg, vil manglende oplysning herom kunne medføre retstab for den, til hvem afgørelsen er

rettet. I sådanne tilfælde bør afgørelsen derfor være ledsaget af oplysning om søgsmålsfristen...."

Forvaltningslovens § 26 og uddrag af forarbejderne er medtaget i TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 6-9. Jeg henviser i den forbindelse også til Forvaltningsret, Almindelige Emner side 372, der medtaget i TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 2.

Som et eksempel på en egentlig afgørelse truffet efter vejlovens § 133, stk. 2 henvises til TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 10-11 - uddrag af Transportministeriets afgørelse af 22. december 2020 i en sag mellem Slagelse Kommune og TDC NET. Som det fremgår heraf, benævner afgørelsen sig i andet sidste afsnit "Afgørelse", og, som det fremgår af afgørelsens sidste afsnit, indeholder den også den krævede vejledning omkring domstolsprøvelse, herunder oplysning om 6 måneders fristen for indbringelse efter vejlovens § 133, stk. 6.

Det samme gør sig gældende for afgørelser truffet af i Ekspropriations- og Taksationskommissionerne, der er tillagt kompetence til tvistafgørelser efter vejlovens § 133, stk. 3 (sager mellem Vejdirektoratet og forsyningsvirksomhederne), hvor der i ekspropriationsproceslovens § 26, stk. 1, 2. pkt. er fastlagt en tilsvarende frist for domstolsprøvelse af disse kendelser.

Som et eksempel herpå henvises til TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 12-15, hvor uddrag af Taksationskommissionens kendelse af 9. juni 2017 er medtaget. Som det fremgår af kendelsen, benævnes det sidste afsnit "Afgørelse" (side 14), og kendelsen blev fremsendt med en følgeskrivelse indeholdende eksplicit vejledning om domstolsprøvelse – det fremgår af side 15 i materialesamlingen.

Af disse eksempler fremgår tydeligt, at der i tilfælde, hvor der træffes en egentlig afgørelse af en tvist med hjemmel i vejlovens § 133, stk. 2 eller stk. 3, gøres der fra den afgørende myndighed opmærksom herpå, og der gives vejledning om den herefter gældende søgsmålsfrist.

Det er ikke tilfældet med ministeriets vurdering af 4. september 2019, hvilket understøtter, at der netop ikke var tale om en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2.

Skulle retten komme frem til, at TDC NET er afskåret fra en realitetsprøvelse af tvisten mellem TDC NET og Høje Taastrup Kommune vil TDC NET lide et retstab pga. den i så fald fejlbehæftede forvaltningsafgørelse som omtalt i forarbejderne til forvaltningslovens § 26. Dette tab af muligheden for realitetsprøvelse kan potentielt resultere i et økonomisk tab svarende til sagens

påstandsbeløb, kr. 6,5 mio., hvilket bør tillægges betydelig vægt ved rettens afgørelse.

1.3 Kommunens forventninger

Kommunen har i sit svarskrift bedt retten lægge vægt på, at kommunen forventede at TDC NET var enig i, at kravet ikke kunne rettes mod kommunen, da man ikke indbragte vurderingen for domstolene.

Det kan kommunen umuligt have haft en – i hvert fald berettiget - forventning om.

TDC NET opsagde efter vurderingen fra ministeriet parternes refusions- og suspensionsaftale (bilag 12) med henblik på anlæg af retssag mod kommunen og arealudviklingselskabet – hvilket kommunen således var fuldt bekendt med. Kommunen accepterede endog at fravige en i refusionsaftalen fastsat frist for eventuelle sagsanlæg. Sideløbende med dette var der også flere gange i perioden mellem vurderingens fremkomst og udtagelse af stævningen kontakt mellem TDC NETs advokat og kommunens ditto, senest i september 2020, hvor det blev gjort klart, at TDC NET ville udtage stævning mod både kommunen og arealudviklingselskabet, og hvor kommunen havde udbedt sig en opdatering på de forventede omkostninger til ledningsomlægningen.

TDC NET havde på den anden side en helt berettiget forventning om, at den materielle afgørelse af parternes tvist skulle ske ved domstolsprøvelse, og kommunen har ikke på noget tidspunkt før svarskriftet – på trods af at kommunen gentagne gange var blevet gjort opmærksom på, at TDC NET ville udtage stævning, rejst dette spørgsmål overfor TDC NET.

Kommunen kunne således ikke have nogen berettiget forventning om denne enighed, og retten bør ikke tillægge kommunens påståede forventning om ikke at blive draget ind i sagen nogen vægt ved afgørelsen.

1.4 Opsummering - tvisten kan realitetsbehandles

TDC NET har indbragt tvisten om hvem af parterne der skulle betale for ledningsomlægningerne for ministeriet, der fandt, at ministeriet ikke kunne realitetsbehandle tvisten.

Klageadgangen, jf. vejlovens § 133, stk. 2 er således udnyttet, men ministeriet henviste til at realitetsbehandling af tvisten ikke kunne finde sted uden en nærmere oplysning og prøvelse af de faktiske forhold, hvilket lå udenfor hvad ministeriet mente sig i stand til at kunne prøve under den processuelle form som ministeriet forbereder sådanne klagesager.

Derfor henviste ministeriet parterne til at afgørelsen af tvisten måtte finde sted ved domstolene.

Det er efter TDC NETs opfattelse netop dét, der er sket ved nærværende sags indbringelse for domstolene, og det er TDC NETs opfattelse, at retten herefter må indlede en realitetsbehandling af tvisten.

2. REALITETSBEHANDLING PÅ TRODS AF FRISTOVERSKRIDELSE

Skulle retten komme frem til, at søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6 finder anvendelse og er overskredet, gøres det gældende, at retten i så fald bør se bort fra fristoverskridelsen og lade sagen realitetsbehandle alligevel pga. den grove sagsbehandlingsfejl ministeriet i så fald har begået ved ikke at vejlede om, at domstolsprøvelse af den trufne afgørelse var undergivet søgsmålsfristen i § 133, stk. 6.

Jeg henviser i den forbindelse til Forvaltningsret – Almindelige Emner s. 376, som medtaget i TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 5, hvor netop denne type sagsbehandlingsfejl er benævnt som udslagsgivende for at domstolene skal behandle sagen alligevel.

3. BEROSÆTTELSE AF SAGEN

Skulle retten komme frem til, at søgsmålsfristen er overskredet og at sagen ikke kan fremmes på trods heraf, skal jeg anmode retten om at berosætte sagen med henblik på at TDC NET kan indbringe ministeriets vurdering af 4. september 2019 for domstolene ved en separat sag mod Transportministeriet med henblik på at få fastslået de faktiske omstændigheder omkring anmodningen om ledningsomlægningen, og dermed om ministeriet skal realitetsbehandle sagen.

Der gælder efter TDC NETs opfattelse ikke nogen særlig frist for indbringelse af ministeriets afvisning af realitetsbehandling for domstolene – særligt ikke når henses til, at der ikke er givet vejledning herom i ministeriets vurdering af 4. september 2019. Jeg henviser i den forbindelse til Forvaltningsret – Almindelige Emner s. 372, som er medtaget i TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 3.

Det forekommer dog at være en særdeles omstændig, langsommelig og omkostningstung måde for parterne at håndtere tvisten på, og jeg skal på baggrund heraf i så fald **opfordre** kommunen til at oplyse, om kommunen i stedet vil frafalde afvisningspåstanden, således at prøvelsen ikke skal afvente først en retssag mod Transportministeriet, en afgørelse fra samme, og herefter en retslig prøvelse af spørgsmålet mellem parterne. Såfremt parterne er enige om at se bort fra en fristoverskridelse, afvises sagen efter praksis ikke,

jf. herved Forvaltningsret – Almindelige Emner s. 377, som medtaget i TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 5.

Det bemærkes i den forbindelse, at det må formodes, at hverken TDC NET eller kommunen ville have accepteret ministeriets afgørelse af sagen, eller vil gøre det med afgørelsen der måtte komme efter ovennævnte proces, hvorfor domstolsprøvelsen, der ligger foran parterne i denne sag, alligevel vil finde sted.

...”

Høje-Taastrup Kommune har i procedureindlæg af 15. oktober 2021 anført følgende:

” ...

2.1 Ad den principale påstand

Til støtte for påstanden om afvisning gøres det overordnet gældende, at TDC Net A/S' (herefter ”TDC”) nedlagte principale påstand i stævningen ikke kan prøves under et søgsmål anlagt mod Høje-Taastrup Kommune.

Transportministeriet har i afgørelsen af 4. september 2019 (bilag I.A) endeligt afgjort, at der ikke er tale om en tvist mellem Høje-Taastrup Kommune som vejmyndighed og TDC som ledningsejer, og den afgørelse kan Høje-Taastrup Kommune støtte ret på.

Der er tale om en retskraftig afgørelse, der ikke kan bortses fra, og TDC kan derfor ikke anlægge et søgsmål mod Høje-Taastrup Kommune som en tvist mellem kommunen som vejmyndighed og TDC som ledningsejer og herved omgå reglerne i vejlovens § 133, stk. 2 og 6.

Høje-Taastrup Kommune gør derfor også gældende, at der ikke er grundlag for at give TDC medhold i, at sagen ikke skal afvises, da det ville indebære en fuldstændig tilsidesættelse af ministeriets afgørelse, og det vil være i strid med reglerne i vejlovens § 133, stk. 2 og 6.

TDC skulle – hvis TDC var uenig i Transportministeriets afgørelse, hvilket forudsætningsvis må være tilfældet, jf. den af TDC nedlagte påstand i stævningen - have anfægtet ministeriets afgørelse ved domstolene i et søgsmål mod ministeriet. Det har TDC ikke gjort, og søgsmålet mod Høje-Taastrup Kommune skal afvises.

Høje-Taastrup Kommunes synspunkter uddybes i det følgende idet der dog samtidig i det hele henvises til kommunens svarskrift ad formalitet af 17. juni 2021:

Transportministeriet har truffet endelig afgørelse i sagen Høje-Taastrup Kommune gør gældende, at Transportministeriet ved skrivelsen af 4. september 2019 har truffet en endelig og retskraftig afgørelse i forvaltningsretlig forstand.

I Folketingets Ombudsmands beretning nr. 37 fra 2020 (MS, s. 63) fremgår bl.a. følgende om afgørelsesbegrebet:

”Der er også tale om en afgørelse, når en i øvrigt kompetent myndighed afviser en borgers anmodning om, at myndigheden behandler en sag, med henvisning til, at netop de pågældende sagsforhold falder uden for myndighedens kompetence, jf. FOB 1995.207 og FOB 2006.480.

[...]

Det er uden betydning for vurderingen af, om forvaltningens udsagn udgør en afgørelse, om udsagnet betegnes som en afgørelse, når blot udsagnet retter sig mod en ekstern modtager og efter sit indhold går ud på ensidigt at bestemme, hvad der er eller skal være gældende ret. Eksempelvis fastslog Højesteret i U.2019.1616H [MS, s. 717], at et brev fra en styrelse til sagens parter, hvori styrelsen meddelte, at man efter en samlet vurdering ikke fandt grundlag for at tilbagekalde og ændre nogle tidligere afgørelser, efter sit indhold udgjorde en forvaltningsretlig afgørelse. Det kunne ikke føre til et andet resultat, at brevet ikke indeholdt ordet ”afgørelse” eller lignende begreber.” (min tilføjelse)

I nærværende sag har Transportministeriet i afgørelsen af 4. september 2019 taget stilling til, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte Høje-Taastrup Kommunes påstand om, at der er tale om et anliggende mellem TDC og Arealudviklingsselskabet, og dermed ikke om en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og en ledningsejer, jf. bilag I.A, s. 9. Ministeriet kom herefter frem til, at der ikke var hjemmel i vejlovens § 133, stk. 2 til at realitetsbehandle sagen, hvorfor sagen blev afvist.

En sådan afvisning pga. manglende kompetence er en afgørelse i forvaltningsretlig forstand, og det er uden betydning, at ministeriet ikke eksplicit anfører, at der er tale om en afgørelse, jf. bl.a. ovennævnte udtalelse fra Folketingets Ombudsmand.

Transportministeriet har således den 4. september 2019 truffet en afgørelse, som TDC ikke har indbragt for domstolene, hvorfor afgørelsen er endelig, og den afgørelse kan Høje-Taastrup Kommune støtte ret på.

Vejlovens § 133 stk. 2 og 6, kan ikke omgås

Den omstændighed, at Transportministeriet ikke fandt, at betingelserne for at realitetsbehandle TDC's klage var opfyldt, indebærer ikke, at bestemmelserne i vejlovens § 133, stk. 2 og 6 (MS, s. 6), ikke gælder.

Det fremgår af vejlovens § 133, stk. 2, at tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab om ledninger i og over vejareal, jf. vejlovens §§ 73, 77 og 78 (MS, s. 4-5), afgøres af transportministeren.

Vejlovens § 133, stk. 6, 1. pkt. bestemmer, at sager, som kan indbringes for Transportministeren efter bl.a. bestemmelsen i vejlovens § 133, stk. 2, ikke kan indbringes for domstolene, før klageadgangen efter stk. 2, er udtømt. Der er således tale om et lovbestemt krav om udnyttelse af den administrative klagemulighed inden domstolsprøvelse.

Det er i den forvaltningsretlige teori og praksis også antaget, at der ikke kan ske domstolsprøvelse af det materielle spørgsmål i de tilfælde, hvor myndigheden har afvist at realitetsbehandle klagen pga. manglende opfyldelse af procesforudsætninger. Dette skal ses i lyset af, at klager kan indbringe afvisningsafgørelsen for domstolene med påstand om, at sagen hjemvises til realitetsbehandling ved den administrative myndighed. Der henvises f.eks. til Niels Fengers, "Forvaltningsret", side 908 (MS, s. 77) samt til UfR 1997, side 1345 3 H (MS, s. 59-60).

I nærværende sag har TDC ikke indbragt Transportministeriets afgørelse for domstolene med påstand om hjemvisning til fornyet behandling. Transportministeriet har derfor ikke foretaget en egentlig realitetsprøvelse, jf. vejlovens § 133, stk. 2, og betingelsen om udnyttelse af den administrative klagemulighed inden domstolsprøvelse er eo ipso ikke opfyldt, jf. vejlovens § 133, stk. 6, 1. pkt.

Høje-Taastrup Kommune gør herefter gældende, at TDC ikke har opfyldt de processuelle betingelser for at indlede et søgsmål som en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab om ledninger i og over vejareal, som vejlovens § 133, stk. 2 og stk. 6, 1. pkt. forudsætter, jf. også nedenfor. Det anlagte søgsmål mod kommunen skal derfor afvises.

Fra retspraksis henvises bl.a. til UfR 2013, side 1546 V (søgsmål afvist som følge af manglende udnyttelse af lovbestemt obligatorisk rekurs, MS, s. 39-41) og UfR 2002, side 2285 V (søgsmål afvist som følge af manglende udnyttelse af lovbestemt obligatorisk rekurs, MS, s. 52-54).

Forhold omkring vejledning og søgsmålsfrist er nærværende sag uvedkommende

Det er en misvisende udlægning af Høje-Taastrup Kommunes svarskrift, når TDC i indlægget af 20. september 2021 anfører, at Høje-Taastrup Kommune

har bedt retten om at lægge vægt på, at kommunen forventede, at TDC var enig i, at der ikke kunne rejses krav mod kommunen, fordi ministeriets afgørelse ikke blev indbragt for domstolene.

Høje-Taastrup Kommune konstaterer i svarskriftet, at hvis TDC ikke var enig i Transportministeriets afgørelse, havde den rette fremgangsmåde været, at TDC havde indbragt ministeriets afgørelse for domstolene. Søgsmålet skulle i givet fald have været anlagt mod Transportministeriet, jf. UfR 2019, side 464 H (MS, s. 18 og 38) samt i øvrigt UfR 2003, side 71 H (MS, s. 45 og 50), og stævning skulle have været udtaget senest den 4. marts 2020, jf. søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, 2. pkt.

TDC har imidlertid ikke indbragt Transportministeriets afgørelse for domstolene, og TDC's synspunkter om manglende vejledning fra ministeriet og overholdelse af den lovbestemte søgsmålsfrist kan ikke gøres gældende af TDC i et søgsmål anlagt mod Høje-Taastrup Kommune, da det intet har med kommunen at gøre.

Høje-Taastrup Kommune mener derfor heller ikke, at retten i nærværende sag har grundlag for at tage stilling til TDC's synspunkter om manglende vejledning og suspension af søgsmålsfristen, og det ville da også i et søgsmål anlagt (for sent) imod Transportministeriet være ministeriet, der skulle forholde sig hertil.

For fuldstændighedens bemærkes det dog, at manglende vejledning om søgsmålsfrist ikke uden videre indebærer, at der kan ses bort fra væsentlige frist overskridelser, jf. også Revsbech m.fl., "Forvaltningsret Almindelige Emner", s. 376-377 (MS, s. 79-80), hvor det i note 129 fremgår:

"Domstolene vil dog næppe uden videre tillade et søgsmål i alle situationer, hvor der ikke er vejledt om fristen. Hvis der er gået lang tid, siden afgørelsen blev meddelt, og der ikke er en rimelig forklaring på dette forhold, vil et søgsmål formentlig blive afvist, jf. Mogens Moe i U 2002. B.156 (s.157) [MS, s. 81-83]. Se også MAD 2004.1312. Se også U 2016.573." (min tilføjelse)

Transportministeriet traf endelig afgørelse i sagen den 4. september 2019, og et søgsmål skulle derfor som anført senest have været anlagt mod ministeriet den 4. marts 2020. Stævning i nærværende sag blev udtaget den 26. marts 2021 mod Høje-Taastrup Kommune, dvs. over 1,5 år efter der blev truffet endelig afgørelse af Transportministeriet, og der er ikke udtaget stævning imod ministeriet.

Fra praksis om, at væsentlige fristoverskridelser ikke kan tillægges suspenderende virkning, henvises også for fuldstændighedens skyld til MAD

2004.1312 (MS, s. 42-44) og MAD 2001.1377 (MS, s. 55-58), hvor der var forløbet hhv. 1 og 2 år fra søgsmålsfristens udløb på det tidspunkt, hvor der blev udtaget stævning. I begge sager afviste landsretterne at realitetsbehandle, uanset der ikke i afgørelserne var vejledt om søgsmålsfristerne.

Det bemærkes endelig også, at TDC agerer som professionel modtager af ministeriets afgørelse, jf. Mogens Moes artikel U 2002 B.156, 3. afsnit (MS, s. 81), hvor det vedrørende manglende vejledning om søgsmålsfrist og suspension heraf anføres:

“Domstolene stiller det krav til den sagsøger, der kommer efter fristens udløb, at han også kan forklare, hvorfor der skulle gå så lang tid, inden sagen blev anlagt. Den professionelle modtager af en afgørelse vil få det vanskeligt med at overbevise retten om, at der skal ses bort fra overskridelse.”

2.2 Ad den subsidiære påstand

Ex tuto nedlægger Høje-Taastrup Kommune påstand om frifindelse, såfremt retten måtte mene, at dette er den rette domskonklusion på anbringendet om, at sagen er anlagt mod kommunen i strid med reglerne i vejlovens § 133, stk. 2 og 6, jf. afsnit 2.1 ovenfor.

Det fastholdes i den forbindelse, at Transportministeriet – idet TDC som anført ikke har indbragt ministeriets afgørelse for domstolene - endelig har afgjort, at der ikke er tale om en tvist mellem Høje-Taastrup Kommune som vejmyndighed og TDC som ledningsejer, men udelukkende om et mellemværende mellem Arealudviklingsselskabet og TDC. TDC kan således ikke i et søgsmål anlagt mod Høje-Taastrup Kommune anfægte og få omgjort ministeriets afgørelse, og Høje-Taastrup Kommune skal derfor allerede af den grund frifindes i forhold til den principale påstand nedlagt over for kommunen.

Fra retspraksis henvises til UfR 2019, side 1616 H (IT- og Telestyrelsens afgørelser om maksimale engrospriser kunne ikke anfægtes under et søgsmål mod private parter, MS, s. 7, 15 og 17) samt til UfR 1997, side 1345 3 H (Huslejenævnsafgørelse, der ikke havde været behandlet af ankenævn eller indbragt for boligret, var bindende for lejer, MS, s. 59-60).

3. SAGEN SKAL IKKE SÆTTES I BERO

Høje-Taastrup Kommune kan ikke tiltræde at nærværende sag sættes i bero i afventning af et evt. søgsmål imod Transportministeriet.

Det følger af retsplejelovens § 345, at en sag kan sættes i bero, når det vurderes påkrævet, herunder for at afvente en administrativ eller retlig afgørelse, som ville kunne få indflydelse på sagens udfald.

Det er TDC, der 1,5 år efter Transportministeriets afgørelse i sagen har anlagt et søgsmål imod Høje-Taastrup Kommune og det medsagsøgte arealudviklingselskab, og der er ingen omstændigheder i nærværende sag, der kan begrunde en udsættelse, jf. også ovenfor om søgsmålsfristen og TDC's ageren som professionel part.

Det fremgår således også af TDC's indlæg af 20. september 2021, at TDC er fuldt ud bekendt med bestemmelserne i vejlovens § 132, stk. 2 og 6, idet TDC også har været involveret i andre sager, der er behandlet af Transportministeriet i medfør af disse bestemmelser, jf. Transportministeriets afgørelse af 22. december 2020 i en sag mellem TDC og Slagelse Kommune (TDC's materialesamling, s. 10-11).

Hvis Høje-Taastrup Kommune således i nærværende sag får medhold i, at søgsmålet mod kommunen skal afvises, må TDC forholde sig hertil, men sagen skal ikke sættes i bero i afventning af et eventuelt søgsmål imod Transportministeriet, der på nuværende tidspunkt hverken er anlagt, og hvor der efter kommunens opfattelse heller ikke er udsigter til, at domstolene vil behandle sagen, da søgsmålsfristen er sprunget, jf. vejlovens § 133, stk. 6, 2. pkt. samt afsnit 2.1 ovenfor.

Høje-Taastrup Kommune er herefter heller ikke indstillet på at frafalde den nedlagte afvisningspåstand og hermed anses TDC's **opfordring for besvaret**.
..."

Rettens begrundelse og resultat

Spørgsmålet er i første række, om Transportministeriet (tidligere Transport- og Boligministeriet) har truffet en afgørelse i forvaltningsretlig forstand. Hvis dette er tilfældet, skal retten tage stilling til, om afgørelsen er omfattet af søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, og om retten bør se bort fra fristoverskridelsen og behandle sagen alligevel på grund af ministeriets manglende vejledning om domstolsprøvelse. Endelig foreligger der stillingtagen til anmodningen om berosættelse af sagen.

Forvaltningsretlig afgørelse

I Transportministeriets vurdering af 4. september 2019 har ministeriet taget stilling til, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte Høje-Taastrup Kommunes påstand om, at der ikke var tale om et mellemværende mellem TDC og Arealudviklingselskabet, og dermed ikke en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og en ledningsejer. På denne baggrund konkluderes det, at der ikke er hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kan tage stilling til tvisten, hvorfor sagen afvises.

Efter indholdet af brevet af 4. september 2019 finder retten, at Transportministeriets stillingtagen udgør en forvaltningsretlig afgørelse. Brevets form og det forhold, at det ikke eksplicit nævnes, at der er tale om en forvaltningsretlig afgørelse eller gives vejledning om domstolsprøvelse, ændrer ikke herpå.

Søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6

TDC har gjort gældende, at der ikke er truffet en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2, hvorfor søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, ikke finder anvendelse.

Af vejlovens § 133, stk. 2, fremgår, at tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab om ledninger i og over vejareal, jf. vejlovens §§ 73, 77 og 78, afgøres af transportministeren.

Af vejlovens § 133, stk. 6, fremgår, at sager, der kan indbringes for transportministeren efter stk. 1 og 2, ikke kan indbringes for domstolene, før klageadgangen efter stk. 1 og 2, er udnyttet. Søgsmålet skal være anlagt 6 måneder efter, at transportministerens afgørelse i tvisten er meddelt.

Retten finder, at bestemmelserne i vejlovens § 133, stk. 2 og 6, må forstås således, at udnyttelse af klageadgangen til transportministeren er en betingelse for at indbringe sagen for domstolene. Såfremt TDC var uenig i ministeriets afvisningsafgørelsen af 4. september 2019, kunne sagen inden for 6 måneder efter ministeriets afgørelse være indbragt for domstolene med påstand om, at sagen skulle hjemvises til realitetsbehandling i ministeriet.

TDC har ikke indbragt Transportministeriets afgørelse for retten, og TDC har derfor ikke opfyldt de processuelle betingelser for at indlede et søgsmål, som forudsættes i vejlovens § 133, stk. 2 og stk. 6, når der foreligger en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab om ledninger i og over vejareal. Stillingtagen til, om søgsmålsfristen i § 133, stk. 6, er overskredet, bør derfor retteligt behandles i en sag anlagt mod Transportministeriet.

Af samme årsag kan retten ikke i nærværende sag, der er anlagt af TDC mod Høje-Taastrup Kommune, forholde sig til spørgsmålet om ministeriets manglende vejledning om domstolsprøvelse.

Berorsættelse af sagen

Såfremt retten måtte nå frem til, at sagen ikke kan fremmes, har TDC anmodet om berorsættelse af sagen med henblik på, at TDC kan indbringe ministeriets vurdering af 4. september 2019 for domstolene ved en separat sag mod Transportministeriet med henblik på at få fastslået de faktiske omstændigheder omkring anmodningen om ledningsomlægningen, og dermed om ministeriet skal realitetsbehandle sagen.

En sag kan efter retsplejelovens § 345 sættes i bero, når det vurderes påkrævet, herunder for at afvente en administrativ eller retlig afgørelse, som ville kunne få indflydelse på sagens udfald.

Under hensyn til, at TDC er professionel part, og at der er forløbet halvandet år efter Transportministeriets afgørelse, før der er anlagt søgsmål mod Høje-Taastrup Kommune og det medsagsøgte arealudviklingsselskab, finder retten, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, der kan begrunde en berosættelse af sagen.

Konklusion

Høje-Taastrup Kommunes påstand om afvisning tages herefter til følge.

Høje-Taastrup Kommune tillægges sagsomkostninger jf. retsplejelovens § 312, stk. 5. Sagsomkostningerne er henset til sagens værdi fastsat skønsmæssigt ud fra en vurdering af, hvad der efter sagens omfang og karakter samt arbejdets omfang skønnes rimeligt til dækning af advokatudgift med 20.000 kr. Det er herved tillagt betydelig vægt, at spørgsmålet om afvisning har været udskilt og afgjort på skriftligt grundlag.

THI KENDES FOR RET:

Sagen afvises.

TDC NET A/S skal til Høje-Taastrup Kommune betale sagsomkostninger med 20.000 kr.

Beløbet skal betales inden 14 dage, og sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

ØSTRE LANDSRET RETSBOG

Den 15. august 2022 holdt Østre Landsret møde i retsbygningen i Nordhavn.

Landsdommerne Lone Dahl Frandsen, Lone Kern-Jespersen og Marya Akhtar (kst.) behandlede sagen.

Sag BS-11383/2022-OLR
(19. afdeling)

TDC NET A/S
(advokat Søren Christian Christensen)

mod

Høje-Taastrup Kommune
(advokat Sarah Jano)

Sagens baggrund og parternes påstande

Ved dom af 11. januar 2022 har Retten i Glostrup (sag BS-12503/2021-GLO) bestemt, at den af TDC NET A/S mod Høje-Taastrup Kommune anlagte sag afvises.

TDC NET A/S har den 8. februar 2022 anket byrettens dom.

Landsretten har ved kendelse af 8. marts 2022 besluttet, at ankesagen skal fremmes som et kæremål.

TDC NET A/S har nedlagt påstand om, at byrettens dom ophæves, og sagen hjemvises til realitetsbehandling ved byretten.

Høje-Taastrup Kommune har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Byretten har ikke haft bemærkninger til kæremålet.

Supplerende sagsfremstilling

TDC NET A/S anlagde den 26. marts 2021 sag mod Høje-Taastrup Kommune og Høje-Taastrup C P/S vedrørende omkostninger forbundet med omlægning af ledninger fra offentligt vejareal med følgende påstande:

”Principalt

Høje Taastrup Kommune skal anerkende, at Høje Taastrup Kommune skal afholde omkostningerne til TDC NETs ledningsomlægninger fra offentligt vejareal nødvendiggjort af byudviklingsprojektet Høje Taastrup C. Der tages forbehold for at konvertere påstanden til en betalingspåstand ved endelig opgørelse af omkostningerne.

Subsidiært/alternativt

Høje Taastrup P/S skal anerkende, at Høje Taastrup P/S skal afholde omkostningerne til TDC NETs ledningsomlægninger fra offentligt vejareal nødvendiggjort af byudviklingsprojektet Høje Taastrup C. Der tages forbehold for at konvertere påstanden til en betalingspåstand ved endelig opgørelse af omkostningerne.”

Til støtte for påstanden mod Høje-Taastrup Kommune anførte TDC NET A/S navnlig, at kommunen som vejmyndighed havde anmodet om omlægningen af ledningerne uden hjemmel i vejlovens § 77.

I kæresagen er der fremlagt oplysninger om en sag anlagt den 19. januar 2022 af TDC NET A/S mod Transportministeriet (BS-2190/2022-KBH). Københavns Byret har ved dom af 1. august 2022 afvist sagen mod ministeriet med henvisning til, at fristen i vejlovens § 133, stk. 6, ikke er overholdt, og at det forhold, at ministeriet ikke har vejledt TDC NET A/S om søgsmålsfristen ikke udgør en så grov sagsbehandlingsfejl, at der foreligger undskyldelige omstændigheder for den manglende overholdelse af søgsmålsfristen.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

TDC NET A/S har yderligere anført navnlig, at procesbetingelserne i vejlovens § 133, stk. 6, er opfyldt, idet TDC NET A/S efter vejlovens § 133, stk. 2, har indbragt sagen for Transportministeriet, der har afvist realitetsbehandling af tvisten. Det bestrides ikke, at der er truffet en afgørelse i forvaltningsretlig forstand ved ministeriets brev af 4. september 2019. Imidlertid har ministeriet fundet, at bevisusikkerhederne vedrørende sagens faktiske omstændigheder gør tvisten uegnet til behandling i ministeriet, og ministeriet har henvist TDC NET A/S til at anlægge mod Høje-Taastrup Kommune ved domstolene.

Det vil være uforeneligt med det i forarbejderne anførte formål med bestemmelsen i vejlovens § 133, stk. 2, om at skabe en smidig, administrativ adgang til tvisteløsning, hvis ikke ministeriet kan henvise parterne til at anlægge sag ved domstolene i et tilfælde, hvor ministeriet selv må afvise realitetsbehandling af sagen på grund af begrænsninger i adgangen til sagsoplysning. Det er ligeledes uforeneligt med formålet, hvis TDC NET A/S er nødsaget til at stævne ministeriet og dermed indgå i en for sagens materie overflødig sag, hvor den nødvendige information om centrale bevisemaer vil være i kommunens og ikke i Transportministeriets besiddelse.

Høje-Taastrup Kommune har yderligere anført navnlig, at når det ved lov er bestemt, at der gælder krav om udnyttelse af den administrative klagemulighed inden domstolsprøvelse, kan der ikke bortses herfra, blot fordi den administrative klagemyndighed afviser at realitetsbehandle klagen.

Det af TDC NET A/S anførte om formålet med bestemmelsen i vejlovens § 133, stk. 2, angår ikke § 133, stk. 6, om domstolsprøvelsen.

Hvis TDC NET A/S havde indbragt Transportministeriets afgørelse rettidigt for domstolene, havde TDC NET A/S haft de sædvanlige muligheder for at foranstalte bevisførelse under søgsmålet, og det af TDC NET A/S anførte kan derfor ikke føre til, at søgsmålet mod Høje-Taastrup Kommune tillades.

Landsretten afsagde

KENDELSE

TDC NET A/S' søgsmål mod Høje-Taastrup Kommune er anlagt under anbringende af, at kommunen må anses for vejmyndighed.

Det følger af vejlovens § 133, stk. 2, at tvister mellem vejmyndigheden og et forsyningselskab skal afgøres af transportministeren. TDC NET A/S har i overensstemmelse med denne bestemmelse indbragt tvisten for ministeriet.

Transportministeriet anførte i sit brev af 4. september 2019, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte kommunens påstand om, at der ikke forelå en tvist mellem en vejmyndighed og en ledningsejer. Transportministeriet fandt derfor, at der ikke var hjemmel for ministeriets stillingtagen til tvisten.

Det er ubestridt i kæresagen, at ministeriet ved sit brev har truffet en forvaltningsretlig afgørelse. TDC NET A/S har kunnet indbringe denne afgørelse for domstolene inden for den i § 133, stk. 6, angivne frist med henblik på en stillingtagen til, om Høje-Taastrup Kommune i parternes tvist har handlet som vejmyndighed.

Landsretten tiltræder herefter af de af byretten anførte grunde, at TDC NET A/S ikke har opfyldt de processuelle betingelser for at indbringe et søgsmål som det anlagte mod Høje-Taastrup Kommune for domstolene.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

THI BESTEMMES:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal TDC NET A/S inden 14 dage betale 10.000 kr. til Høje-Taastrup Kommune. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Sagen sluttet.